

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΧΑΡΙΤΟΣ

Οἱ ἄφαντοι

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΙΧΛΗ

«Ἐγὼ καθεύδω, καὶ ἡ καρδία μου ἀγρυπνεῖ.»

Ἄσμα Ἄσμάτων V, 2

CANTABILE

Στοὺς καιροὺς τῆς σύγχρονης συμφορᾶς
Ἔχω ἀπομείνει ἐδῶ ἔρωτας κότσυφας
Βαρδιάνος ἀμετακίνητος
Φίδι σκαλισμένο στὸν βράχο τῆς Ἐχενδρας
Νὰ μετρῶ τὶς καραβιὲς μὲ ψυχὲς ποὺ καταφθάνουν τὰ καλοκαίρια
Σὰν παραζαλισμένα ἀπ' τὸ κυνήγι θηράματα
Γυρεύοντας, μὲ πυξίδες χαλασμένες, στὰ σοῦρτα φέρτα τους
Ἄν ἔχει πάντα βαθὺ σκοτάδι ἢ θάλασσα ἐτούτη
Ποὺ τὴν περιζώνει τὸ κομματιασμένο στὰ τρία νησι
Κι ἀκόμα, ἂν ὁ δικός μας ἥλιος εἶναι κουροτρόφος ἢ ὀψιδιανός.

Δές, ἀποκρίθηκα, τὰ χεῖλια τοῦ βρέφους
Κολλημένα στὸ γυμνὸ βυζὶ τῆς μάνας του
Ἐνῶ ἐκείνη μὲ χαρίεσσα κάμψη τῆς μέσης
Συνεχίζει νὰ τρυγᾷ ἀσύρτικο, ἀθήρι καὶ μαυροτράγανο.

Ὅλα σὲ μιὰ σφαῖρα διάφανη καὶ φωτόλουστη
Ἦλη ἀέναου τοκετοῦ τῶν πάντων.

Γι' αὐτὸ καὶ θὰ ἀντιδικῶ μὲ τὴ λήθη ἀνυποχώρητα
Ἄναζητώντας ἐπίμονα σημάδια τῶν ἀφάντων.

Ἄλλιῶς δὲν θὰ βγαζε ἀναστεναγμὸ ἢ ὑπομονή.

«Τὸ πένθος ἄφωνο κοκάλωσε τριγύρω
δὲν εἶναι τύχη ὅτι ζῶ πιὸ πέρα»

Μ. ΣΑΧΤΟΥΡΗΣ, «Δὲν εἶναι τύχη ὅτι ζῶ πιὸ πέρα»

ΝΕΚΥΙΑ

Ὅρκίζομαι, ἐγὼ ὁ ἄσαρκος, σάρκα τοῦ ἀνέμου
Ὅτι θὰ μετεωρίζομαι ὑπεράνω τῆς ράχης
Ἐτούτης τῆς αἰωνόβιας θαλασσινῆς χελώνας
Κηδεμόνας στοργικὸς τῶν παντὸς εἶδους ἀγριόχορτων
Ποὺ φυτρώνουν ἀπὸ τότε σ' αὐτὴ τὴ γῆ
Νὰ κλείνονται στὸν ὕπνο τους ξέγνοιαστα
Καὶ νὰ ξυπνοῦν, ν' ἀνθίζουν καὶ νὰ μαραίνονται
Κατὰ τὴν τάξη καὶ τὶς ἐντολὲς τῶν ἐποχῶν
Ὡς τὴν ἄλλη ἐωθινὴ ἐνὸς ἀπρόβλεπτου αἰώνα.

Χιλιάδων χρόνων κορμί μου
Κούφιο μέσα στὸ φῶς
Ἄπτὸ μόνο κάποιες φορές ἀπὸ τύχη
Ἄνάμεσα σὲ σπαράγματα διάσπαρτων κούρων
Μουρμουρίζοντας τὸ ξόρκι: καὶ πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης
Ξεφεύγοντας ἔτσι τὴν προσοχὴ τῶν Εὐμενίδων
Δεῖξε μου τοὺς τόπους καὶ τοὺς τρόπους
Ποὺ ἐσὺ ἄγγιξες νὰ σ' ἀγγίξω κι ἐγώ.

Τουλάχιστον σ' ἐτούτη τὴ θέρμη τῆς στιγμῆς
Ἄκουσμα κι ἀναπνοὴ δική σου
Τερέτισμα τζίτζικα
Ποὺ μὲ ταξίδεψε μέχρις ἐδῶ
Μέσ' ἀπὸ λιοπύρια καὶ μελτέμια

Γιὰ νὰ πάψει νά 'ναι μονάχα ὄνειρο
Τούτη ἡ ἐπιμονή μου.

Μιάς καί τὰ ποιήματα δὲν εἶναι ὄνειροκρίτες.

Ἀθάνατος ὁ ἄρτος τῆς φυλῆς μου
Καὶ οἱ ζωές σας ἔστω κι ἀπόμακρες
Ὅμφάλιος λῶρος τῆς δικῆς μου.

Εἶπες καὶ δάκρυσες
Κι ἔγιναν ὅλα τόσο δὰ ἓνα φύσημα τοῦ ἀπηλιώτη.

Σαντορίνη, 2005

Ἀθήνα, 2012

